

Tulajdonképpen

LÁNG ANNA rajzai

Fárasztó dolog utálatosnak lenni. Kiszívja az emberből az energiát.

Tegnap például unalmamban kiradíroztam a padtársam rajzáról a lepkéket. Sokat dolgoztam vele. Mikor szünet végén visszajött és észrevette, úgy csináltam, mintha nem tudnék semmiről. Kicsit vicces volt, ahogy a papír fölött siránkozott, de leginkább unalmas.

A radírozásban úgy elfáradtam, hogy a következő órából egy mukkot sem értettem. Mikor szólított a tanár, nem tudtam semmit, mert két óra közt nem volt már időm átnézni a füzetemet. Az is fárasztóan unalmas volt, ahogy este anya meg apa megint előadták a nagymisét, hogy tanuljak, mert nem lesz belőlem semmi, meg a többi. Aztán még ők panaszkodtak, hogy milyen kimerítő ezt századjára is elismételni.

Bezzeg, ha megdicsértek volna, hogy mekkora ötöst hoztam matekból! Érdekes, a dicséretbe sose fárad bele senki. Sőt, mindenki úgy megtelik tőle energiával, mint hőlégballon a meleg levegővel, aztán csak repülünk együtt a báránnyelűk között.

Ma is fárasztó napom volt. Délután eldugtam a tesóm alvósplüssét, aztán különféle helyekre küldtem, hogy ott keresse. Anyáék persze jól leszidták, mikor kiásta a nagy fikuszt a cserépből. Már mindenki alszik, mert a veszekedős napokon mindenki kifárad, csak én vagyok még ébren, pedig én is kifáradtam, de mostanában nem alszom jól. Mindig azon jár az agyam, milyen unaloműző kellene másnapra.

Holnap például dobolhatnék a széktámlán a padtársam ceruzájával. Akkor eltörne benne a grafit, és egész nap nézhetném, ahogy hegyez.

Erről eszembe jutott, hogy egyszer a padtársam eltörte a kezét, és az osztály bevállalta, hogy egy hétig minden órán valaki a sajátja helyett az ő füzetébe ír. Így nekünk csak egy-egy órai munkát kellett bepótolni, neki meg mindene megvolt. Érdekes, akkor egyáltalán nem fáradtam el, pedig kétszer kellett fogalmazást írnom.

Az is eszembe jutott, hogy a fikuszt a tesómmal meg apával ültettük át tavaly nyáron a kis cserépből a nagy cserépbé. Amíg anya odavolt a nagyival vásárolni, az összes virágját átültettük. Egész nap dolgoztunk vele, sőt, még össze is takarítottunk utána. Anya alig állt a lábán, mikor hazaért, de aztán megmutattuk neki a meglepetésünket, és ettől kivirult, mint egy virág, és egész villanyoltásig dicsért meg ölelgetett minket.

Az is eszembe jutott, hogy tulajdonképpen, ha dobolás helyett inkább kihegyezném a padtársam ceruzáit, biztosan hálás lenne, és akkor együtt repülhetünk a léghajón, és ha tudom a választ a tanár kérdésére, akkor ő is felszáll, és akkor délután megdicsérhet anya meg apa, és akkor ők is jönnek, és ha a tesóm visszakapja a plüssét, akkor ő is meglátja a báránnyelűket...

Úgy érzem, ma éjjel mégis jól fogok aludni.

KOMJÁTHY ÁGNES